

Slavko FIJAČKO

Društvo hrvatskih književnika

HORVATSKO ZVERIŠČE

(Franu Galoviću)

Osamdeset osem leti,
prek trideseti jezer dana,
več pri širovički kleti
nema Galovića Frana.

Nešče ga je v Mačvi strelil,
sad leži na Mirogoju;
tijam v raj se je preselil,
tam Horvati složno poju.

Ni več Ive, ni več Đure,
nema Mile, nema Tina,
nema Jože, niti Jure,
nema Frica, Šegedina...

A mi, kaj vezdaj živimo,
i po štagli se gledimo,
kaj očemo? kam bežimo?
Nam se ide šrek i mimo.

Kažemo si v žepu fige,
kričimo si gadne reči,
intrige su glavne brige,
jen se drugom v lice beči...

Zato smo fort na margini,
skorojevič nam se ruga,
birokrat mecenu hini,
a pesnik je njegov sluga.

Horvatsko nam sunce pada -
kak bi Gustl Matoš rekel;
več zijaju vrata Hada -
i pak nas vrag vleče v pekel...

Se nas Fran gleda s kostanja,
med nami čoveka išče;
slika horvatskoga stanja,
spodobna je na zverišče.